

W ocenie skutków wskazano na związek pomiędzy realizacją celów dyrektywy a zmianami strukturalnymi zmierzającymi do obniżenia udziału węgla jako paliwa w sektorze energetycznym i komunalno-bytowym. Jednakże ocena skutków nie zawiera szczegółowej analizy tego, czy przewidywany wpływ realizacji zobowiązań na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię będzie znaczący. Ma to istotne znaczenie, ponieważ potwierdzenie znaczącego wpływu oznaczałoby, że ustawodawca unijny powinien był przyjąć zaskarżoną dyrektywę na innej podstawie prawnej, a mianowicie na podstawie art. 192 ust. 2 TFUE, zamiast na podstawie art. 192 ust. 1 TFUE.

4. Naruszenie zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE).

Pozwane instytucje nie uwzględniły dotkliwych kosztów społeczno-gospodarczych, jakie spowoduje realizacja obowiązków w zakresie redukcji emisji poszczególnych zanieczyszczeń w perspektywie od roku 2030 w Polsce. Na skutek tego, realizacja przez Polskę zobowiązań redukcyjnych na 2030 r. i kolejne lata może nieść ze sobą negatywne, dotkliwe konsekwencje społeczno-gospodarcze. Nakłady poniesione w celu realizacji tych zobowiązań mogą okazać się niewspółmierne do spodziewanych efektów.

Określenie w dyrektywie tak wysokich krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji na 2030 r. i kolejne lata nie było w oczywisty sposób konieczne do osiągnięcia celów określonych w dyrektywie.

5. Naruszenie zasady równości państw członkowskich (art. 4 ust. 2 TUE) i zasady zrównoważonego rozwoju (art. 191 ust. 3 czwarte tiret w zw. z ust. 2 TFUE).

Nalożone na poszczególne państwa członkowskie obowiązki redukcji emisji w okresie od 2030 r. nie uwzględniają zróżnicowanej sytuacji ekonomicznej, uwarunkowań technologicznych i uwarunkowań społecznych państw członkowskich, w tym rozmiaru potrzeb inwestycyjnych, w różnych regionach Unii. Przy ustalaniu zobowiązań redukcyjnych zastosowano ujednoczoną metodę, w oderwaniu od rzeczywistej i zróżnicowanej sytuacji gospodarczej i społecznej poszczególnych państw członkowskich.

Ponadto ustalając krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji poszczególnych państw członkowskich na 2030 r. i kolejne lata, pozwane instytucje prawdopodobnie nie uwzględniły w należyty sposób transgranicznego napływu znacznych ilości zanieczyszczeń z obszarów leżących w bezpośrednim sąsiedztwie Unii do niektórych państw członkowskich, co może spowodować nierówne traktowanie państw członkowskich graniczących z krajami trzecimi względem państw, których problem napływu zanieczyszczeń spoza Unii nie dotyczy.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 344, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 17 marca 2017 r. przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-138/17 P)

(2017/C 151/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Inghelram i Á.M. Almendros Manzano, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku;
- oddalenie jako bezzasadnego żądania Gascogne Sack Deutschland i Gascogne, wniesionego w pierwszej instancji, zasądzenia kwoty 187 571 EUR tytułem strat, które miały ponieść pozwane z powodu dodatkowych spłat gwarancji bankowej po upływie rozsądnego terminu;

— obciążenie Gascogne Sack Deutschland i Gascogne kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie formułuje trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnej interpretacji pojęcia związku przyczynowego, ponieważ Sąd orzekł, że naruszenie rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia stanowiło decydującą przyczynę szkody majątkowej, która miała powstać w wyniku spłaty kosztów gwarancji bankowej, mimo że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wybór przedsiębiorstwa polegający na nieuiszczeniu grzywny w trakcie postępowania przed sądem Unii stanowi decydującą przyczynę powstania takich kosztów.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnej interpretacji pojęcia szkody, ponieważ Sąd odmówił zastosowania do szkody majątkowej, która miała powstać w związku ze spłatą kosztów gwarancji bankowej tego samego warunku, który sformułował w odniesieniu do szkody majątkowej, która miała powstać w związku ze spłatą odsetek od kwoty grzywny, w stosunku do której skarżące w pierwszej instancji były zobowiązane wykazać, iż ciężar finansowy związany z tą płatnością jest wyższy niż korzyść jaką mogły odnieść z nieuiszczenia grzywny.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnym określeniu okresu, w którym miała zaistnieć szkoda majątkowa oraz na braku uzasadniania, ponieważ Sąd uznał, nie wskazując przyczyn swego rozstrzygnięcia, że okres, w którym miała zaistnieć szkoda majątkowa polegająca na spłacie kosztów gwarancji bankowej mógł różnić się od okresu, w którym umiejscowił on zachowanie niezgodne z prawem, które miało tę szkodę spowodować.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 22 marca 2017 r. przez Gascogne Sack Deutschland GmbH i Gascogne S.A.

(Sprawa C-146/17 P)

(2017/C 151/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne S.A. (przedstawiciele: adwokaci F. Puel i E. Durand)

Druga strona postępowania: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komisję Europejską

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylene w części zaskarżonego wyroku, przekazanego do wiadomości pełnomocników wnoszących odwołanie za pośrednictwem portalu e-Curia w dniu 16 stycznia 2017 r., w którym to wyroku Sąd stwierdziwszy naruszenie rozsądnego terminu na wydania orzeczenia w sprawach, w których wyroki zapadły w dniu 16 listopada 2011 r., Groupe Gascogne/Komisja (T-72/06) i Sachsa Verpackung/Komisja (T-79/06) oraz zaistnienie szkód majątkowych i niemajątkowych, jakie poniosły wnoszące odwołanie w wyniku naruszenia rozsądnego terminu na wydania orzeczenia, zasądził od Unii Europejskiej odszkodowania nieadekwatne i nieodzwierciedlające rozmiaru poniesionych w ten sposób szkód;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w przedmiocie finansowego naprawienia szkód majątkowych i niemajątkowych poniesionych przez wnoszące odwołanie, zgodnie z ich żądaniami, w ramach przysługującego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Gascogne podnosi, że odmawiając zasądzenia odszkodowania za szkodę majątkową powstałą przed dniem 30 maja 2011 r., ze względu na fakt, iż Sąd nie może orzekać ultra petita, Sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, błędnie interpretując i stosując tę zasadę.